

Η εύλαλος σιωπή του Γέρ. Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτη

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης](#)

Θα έλεγε κανείς , αποτιμώντας προοιμιακά το κείμενο, πως ο π. Αιμιλιανός «...με σοφία και διάκριση προσλαμβάνει τη μοναστική παράδοση ... και θέτει την προσωπική του σφραγίδα - στοιχών τοις θείοις κανόσι των αγίων Πατέρων...- και δημιουργεί το Τυπικό της Μονής. Εγκεντρίζει με σεβασμό κι αγάπη στην πείρα των παλαιών ... την αφοσίωση και το ζήλο των νεωτέρων ...»[64]. Τα ασκητικά κείμενα του Μεγάλου Βασιλείου, που απετέλεσαν το οργανωτικό θεμέλιο για τη θέσπιση μιας ειδικής κανονικής νομοθεσίας σχετικά με την τάξη , τη διοίκηση και το πνεύμα του κοινοβιακού μοναχισμού[65] στάθηκαν οι πρώτοι οδηγοί του Τυπικού. Κατά το πρότυπο των σωζομένων τυπικών και αυτό της Ορμυλίας ακολουθεί τα κατά τάξιν και *ευσχημόνως*[66] κρατούντα μοναχικά θέσμια, σύμφωνα με την προοιμιακή εξαγγελία του συντάκτου του.

Πηγή: www.diakonima.gr

Εδράζεται στο κύρος των Ιερών Κανόνων , τη διαμορφωμένη διαιωνίως μοναστική παράδοση και το σεβασμό στις πατερικές υποτυπώσεις των οσίων διδασκάλων της μοναχικής πολιτείας. Η μυσταγωγή του γέροντος Αιμιλιανού στα πνευματικά βάθη της μοναχικής βιοτής , όπως έχει προσημειωθεί, συνετελέσθη με τις εμβριθείς μελέτες του στα ασκητικά συγγράμματα των μεγάλων Πατέρων - θεμελιωτών της μοναστικής ζωής. Η παρέλευσή του από το έργο της κατηχήσεως της νεότητος και της εσωτερικής ιεραποστολής συνέδραμε στη συστηματοποίηση των απόψεών του χάρη στη μεθοδικότητα και τη δημιουργικότητα που τον διέκριναν ως εργάτη του Ευαγγελίου .

Εξασφάλισε για την ομαλή κι απρόσκοπτη διαβίωση της αδελφότητος τον απαραίτητο περιβάλλοντα χώρο και άρχισε από το 1980 την κτιριακή επέκταση και ανοικοδόμησή του Ι.Κοινοβίου εκ του μηδενός. Στις 14 Σεπτεμβρίου 1980 θεμελίωσε το νέο μεγαλοπρεπές Καθολικό, το οποίο εγκαινιάσθηκε την 1η Ιουνίου 2003 από τον Οικουμενικό Πατριάρχη Βαρθολομαίο και τους Αρχιεπισκόπους Αθηνών και πάσης Ελλάδος Χριστόδουλο και Αλβανίας Αναστάσιο. Ήδη από το 1991 με Σιγγιλιώδες Πατριαρχικό Γράμμα το Μετόχιο της Ορμυλίας έλαβε Πατριαρχική και

Σταυροπηγιακή αξία.

Αυτό το διαρκές άνοιγμα του μοναχικού ιδεώδους στη σύγχρονη κοινωνία μέσα από τον ενεργό ρόλο των μετοχίων της Σιμωνόπετρας, συμπληρώνεται και από τις ποικίλες ποιμαντικές εξορμήσεις του Γέροντα σε ιερές μητροπόλεις της Ελλάδος και του εξωτερικού. Με χαρά και προθυμία δέχεται τις προσκλήσεις φιλομονάχων ιεραρχών και πραγματοποιεί ομιλίες στο ποίμνιό τους ή τους ιερείς τους ή και σε επιστημονικά συνέδρια, μέσα από έναν ευρύτατο θεματικό κύκλο. Ο λόγος του είναι πάντοτε «*άλατι ηρτυμένος*»[68] και η εν γένει αναστροφή του αποπνέει μια ισορροπημένη και υγιή πνευματικότητα. Τα πολυπληθή ακροατήρια του σαγηνεύονται όχι μόνον από την εις πλάτος και βάθος πραγμάτευση των θεμάτων αλλά και από την εκφορά του λόγου, που μεταδίδει μιαν ουράνια μεγαλοπρέπεια.

Οι προσκυνηματικές του αποδημίες στους Αγίους Τόπους, την Αίγυπτο, την Ιταλία, τη Γαλλία, την Αγγλία κ.α. γίνονται όχι προς αναψυχήν και τέρψιν αλλά προς καταρτισμό και διδαχή. Πάντοτε βρίσκει την ευκαιρία να ωφελήσει όσους τον ζουν εκ του σύνεγγυς, διατηρώντας μιαν αξιοθαύμαστη ισορροπία ανάμεσα στην οικειότητα και την απόσταση, την ευπροσηγορία και την αυστηρότητα. Η αξιοπρεπής - ιεροπρεπής στάση του διδάσκει και όταν δε μιλά, αλλά ασχολείται με απλές καθημερινές ενασχολήσεις. Ο π. Αιμιλιανός με το να είναι εν ταυτώ επίγειος άνθρωπος με ουράνια βιώματα, φανέρωσε το μοναστικό ιδεώδες και σαν κοινωνική αξία. Επιπλέον προχώρησε στην ανάδειξη αυτής της αξίας ως μοναδικής ανεπανάληπτης και αξιοζήλευτης για τον καθένα «*χωρούντα τον λόγον τούτον*»[69].

ΣΤ. Η εύλαλος σιωπή

Η ζωή του γέροντος Αιμιλιανού δίκαια θα χαρακτηριζόταν πολυκύμαντη και «ελαυνομένη υπό του Πνεύματος» σε καμμία όμως περίπτωση στάσιμη και τελματική. Στο βραχύ διαστημα της ακμαίας δυνάμεώς του «*επλήρωσε χρόνους μακρούς*»[70] και συνήγαγε έναν αξιοθαύμαστο πνευματικό αμητό [71]. Διαγράφει όμως και έναν κύκλο επιστροφής σε μια αφετηριακή αρχή: τη σιωπή. Ο Γέροντας από πολύ μικρός μάθαινε από τους παππούδες του να «...σιωπά για να φωνάζει μέσα του ο Θεός...» [72]. Αγάπησε τη σιωπή και την ησυχία, γι' αυτό και ο Θεός επέτρεψε, από το 1995 ιδιαιτέρως, να εντρυφά σ' αυτήν μετά από μια ανήκεστη βλάβη της ευπαθούς υγείας του. Η σιωπή τον εισήγαγε από νωρίς στα «βάθη του Πνεύματος» [73], ώστε από την πρώιμη παιδική του ηλικία να πολιτεύεται ως πολίος γέρων, να μελετά τα ιερά κείμενα, να τα ενστερνίζεται και να τα απορροφά πλήρως μέσα

στην ψυχή του. Γνώριζε ότι η σιωπή είναι ο χώρος της τελεσιουργίας των μυστηρίων του Πνεύματος και κατέφευγε σ αυτήν όταν δεν χρησιμοποιούσε τον καλοζυγισμένο λόγο του.

Από την πρώτη προσέγγιση των ανθρώπων κοντά του εφήρμοζε με ακρίβεια τους λόγους του Μεγ. Βασιλείου για τον αλείπτη των αρχαρίων στην έλλογο άσκηση : «...πρώτον πάντων σπουδάζειν προσήκει περί την του λόγου χρήσιν μη αμαθώς έχειν , αλλ' ερωτάν μεν αφιλονείκως, αποκρίνεσθαι δε αφιλοτίμως, μη διακόπτοντα τον προσδιαλεγόμενον όταν τι χρήσιμον λέγη , μηδέ επιθυμούντα τον εαυτού λόγον επιδεικτικώς παρεμβάλλειν, μέτρα ορίζοντα λόγω και ακοή, μανθάνειν δε ανεπαισχύντως και διδάσκειν ανεπιφθόνως...»[74]. Ο Γέροντας , εν τη εμφρόνω διακρίσει του , ήξερε πότε ακριβώς να ομιλεί , τι να λέγει και πότε να σιωπά , ώστε να μπορεί να καρποφορεί «ώσπερ εύλογον σιωπήν ούτω και λόγον ένθεον» [75]. Όταν λοιπόν επεράτωσε τη διακονία της σποράς ο Θεός τον εισήγαγε στο μυστήριο της σιωπής για να απολαύσει τους καρπούς των κόπων του «*δουλεύσας εις το Ευαγγέλιον*»[76].

Γι' αυτό πάντοτε συνιστούσε και νουθετούσε με τα λόγια του οσίου Ιωάννου της Κλίμακος : «σιωπή εν γνώσει, μήτηρ προσευχής, λογισμών επίσκοπος ,παρρησίας έχθρα, ησυχίας σύζυγος, φιλοδιδασκαλίας αντίπαλος, αφανής προκοπή, λεληθυία ανάβασις »[77]. Στην ύπαρξή του συνετελείτο η τελείωση του λόγου του δια της σιωπής. Ενός λόγου που είχε πάντοτε μια εκπληκτική δύναμη και ένα αμήχανο κάλλος, ενός λόγου μεταμορφωτικού κι αγιοποιού. « Η σιωπή » ,τονίζει ο ίδιος ,« είναι η μόνη φωνή της ερήμου, του μοναχού (χριστιανού). Μια τελεία σιωπή στο περιβάλλον του, μια τελεία σιωπή μέσα στην ψυχή του, μέσα στο πνεύμα του , μέσα στην καρδιά του. Μόνον ένας σιωπηλός άνθρωπος μπορεί να εικονίζει αληθινά το Θεό και ο μοναχός είναι ο τέλεια σιωπηλός. Αυτή η σιωπή του μοναχού είναι η αιώνια κραυγή του ενώπιον του Θεού...»[78]. Με τον τρόπο αυτό η σιωπηλή παρουσία του γέροντος Αιμιλιανού γίνεται η πλέον εύλαλη κι εύγλωττη διδασκαλία και ταυτόχρονα το επισφράγισμα μιας όντως αξιοθαύμαστης πορείας « *από δόξης εις δόξαν*»[79] δια του μαρτυρίου και της ασθενείας[80].

[Συνεχίζεται]

[64] Σεραπίωνος Σιμωνοπετρίτου(Ιερομονάχου) , Γερων Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης ,Ιχνηλασία Ζωής στο συλλογικό τόμο: *ΣΥΝΑΞΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ* οπ.παρ. σ. 34.

[65] Παν. Παναγιωτάκου,*Συστημα του Εκκλησιαστικού Δικαίου κατά την εν Ελλάδι ισχύν αυτού*

, τ.4, Αθήναι 1957 , σ. 22 - 23 και Παντελεήμονος Ροδοπούλου , Μητροπολίτου Τυρολόης και Σερεντίου, *Επιτομή Κανονικού Δικαίου*, Θεσ/νίκη 1998, σ. 127.

[66]Α Κορ. 14 , 40

[67] Δημητρίου Τρακατέλλη Αρχιεπισκόπου Αμερικής , Αιώνιες παραδόσεις για την τρίτη χιλιετία , στο συλλογικό τόμο *ΣΥΝΑΞΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ* , οπ.παρ. , σ. 119.

[68]Κολ. 4, 6

[69]Μτθ. 19, 11-12

[70]Σοφ.Σολομώντος 4.13-15

[71] Σεραπίωνος Σιμωνοπετρίτου ιερομ., μνημ. εργ. σ.114

[72]Αρχιμ. Ελισαίου , μνημ. εργ. σ.19-20

[73] Ωρολόγιον το Μέγα , *Απολυτίκιον εορτής Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου*, εκδ. ΑΣΤΗΡ Α.&Ε. Παπαδημητρίου , Αθήναι , σ. 248 Πρβλ και Αρχιμ.Αιμιλιανού Κατηχήσεις , οπ. παρ. , τ.4, σ.157.

[74] Μεγάλου Βασιλείου, *Επιστολή β , Προς Γρηγόριον εταίρον (περί ησυχίας και απραγμοσύνης)*, στην P.G. 32, 224

[75] Γρηγορίου Θεολόγου, *Επιστολή ρια , Ευλαλίω (περί σιωπής)*, στην P.G. 37, 209

[76]Φιλημ. 2,22

[77]Ιωάννου του Σιναΐτου, *Κλίμαξ*, εκδ. Ιεράς Μονής Παρακλήτου, 1978, σ.174.

[78]Ελισαίου Αρχιμανδρίτου, μνημ. εργ. σ.20.

[79]Β Κορ. 3,18

[80]Β Κορ. 11.21,29 - 12.10 - 13.3